

FLAVIUS BUNOIU - CEI 7 ANI...FARA CASA

Am avut cu niste prieteni discutiile acelea lungi si “pline de miez” care ne apuca destul de des in ultima vreme, atunci cand ne mai sta mintea si la altceva decat la bani, banii atat de necesari si atat de greu de obtinut. Era vorba despre casa…home…maison. Locul pe care sa il pot numi “al meu”. Locul care iti este drag pentru ca l-ai obtinut prin munca ta, prin efortul tau. Locul in care sa te relaxezi si sa o iei de la capat a doua zi, cu forte proaspete.

Mi-as dori sa am un loc al meu, dobandit prin forte proprii. Nu am, inca. Oare cum au reusit altii? Cum este sa ai planuri si vise si nu doar necesitati si solutii de moment? Cum este sa nu mai platesti lunar chirie?

Stiti expresia aceea cu “cei sapte ani de acasa”? La mine e valabila expresia “cei sapte ani FARA casa”. Sapte ani de chirie si noua mutari.

Prima mutare: Am venit la Oradea si am locuit o vreme in casa directorului de la radio care m-a adus aici. Casa draguta, pe Olteniei (ce ironic, nu?). Nu am intins coarda si m-am (m-au) mutat rapid, ca doar nu puteam abuza de ospitalitatea omului, nu?

A doua mutare: Am fost relocat in hotel Astoria. Fiind nou in oras, mi s-au promis cinci luni de cazare moca, m-au dat afara dupa trei. Nu ca as fi facut scandal, dar stim cu totii ce inseamna promisiunile in firma care administreaza hotelul. Era frumos la hotel, nu trebuia sa fac patul si primeam zilnic doua sapunuri miniatura Palmolive. Doi ani dupa ce am plecat de acolo m-am splat cu Palmolive. De atunci il ocolesc (ma spal totusi, dar cu alte marci). Mancam la Faustos, ma rataceam prin centru si cunosteam toate “fetele” care isi faceau veacul prin fata teatrului. Am zis ca le cunosteam...dar nu in sensul acela!

A treia mutare: Dupa ce m-am despartit cordial de receptionera de la hotel, mi-am gasit gazda in apropierea radioului: o casuta simpatica, la doi batranei asemenea, pe Spitalului. De vis, foloseam baia cu randul, bucataria de asemenea. Bine ca nu eram pasionat de arta culinara. La baie trebuia totusi sa merg. Nu i-am vazut foarte des pe batranei, eu plecam la ora la care ei se adormeau si dormeam la ora la care ei se trezeau. Si de aici am plecat amiabil desi nu stiu de ce. Am inteles ulterior ca doamna ar fi ridicat niste obiectii in legatura cu prietena mea de atunci, cum ca arata altfel in fiecare saptamana si saraca tanti era bulversata. Niste zvonuri rautacioase, mai mult ca sigur, stiti doar cum sunt batranii!

A patra mutare: Am considerat ca am nevoie de liniste si ca trebuie sa ma mut in capatul orasului. De fapt chiar la marginea orasului. Pretul chiriei a avut si el o oarecare importanta, dar nu foarte mare. Am ajuns pe Jules Verne. Aveam un coleg de apartament, putin chel si cu mustata, electronist de meserie. Avea multe talente umbrite doar de pasiunea pentru alcool. De fapt el era nevoit sa bea pentru ca strangea sticle de plastic ca sa isi faca o pluta cu care sa navigheze pe Peta. Muncea in secret la un “dispozitiv de captat energia Pamantului”, motiv pentru care mi-a taiat un pulover de lana pentru ca avea nevoie de materiale “naturale”. M-a separat cand a inchis un maidanez in bucatarie; nu stiu care si-a vazut moartea cu ochii, eu sau maidanezul, atunci cand am calcat pe el in toiul noptii. Ne-am despartit in momentul in care a fost ales bulibasa de catre o ceata de tigani care “campasera” in spatele blocului.

A cincea mutare: Am ajuns, singur, la garsoniera, pe Progresului. Boierie! Aveam doi vecini indieni care prajeau mereu ceapa si ascultau muzica traditionala, la volum maxim. Panjabi era parfum pe langa vecina practicante “a celei mai vechi meserii din lume”. O numisem, generic, Ghizi. N-am vazut-o niciodata dar adesea imi inchipui ca era grasa. Ca sa nu imi fie ciuda ca nu am batut la ea la usa. Singura ocazie cand am regretat ca nu stiu ungueste.

A sasea mutare: Tot singur, in conditii mai bune, pe Aluminei. Garsoniera frumoasa, lift lipit de camera, dar macar aveam caldura din belsug. Tot din belsug aveam si un vecin manelist. Prietenia noastra a fost scurta. Il vizitam des, de obicei cu un echipaj de politie dupa mine. El era amabil si nu imi rupea antena de la masina si stergatoarele decat noaptea. Ocazional scuipa pe parbriz. Numai in zilele secetoase.

A saptea mutare: Parfum, mansarda nou construita, pe Stefan cel Mare. Atat de noua incat eram singur pe palier. Fara caldura, fara internet, fara cablu, ocazional si fara curent. Le rezolv rapid pe toate apoi, zbang, ma mut din nou ca aparuse un fericit eveniment in viata mea.

A opta mutare: Culmea arogantei, doua camere pe Traian Lalescu. Prima data la parter. Zona draguta, sala si piata aproape, vecini nebuni. Asa batai si scandaluri nu vezi nici in discoteca de la Bratca! Salvarea si politia erau “de-ai locului”.

A noua mutare: Plecat si de acolo, mutat pe Sovata. Prostie de bloc comunist, te vad vecinii in orice camera ai sta. Prin bucataria mea trece teava vecinilor de la baie, stiu exact cand a fost vecina la KFC. Pruncii vecinilor si-au lasat ADN-ul in lift, prin arta gumei de mestecat lipita pe usa. Apartament frumos, proprietar de treaba, ma pasuieste cu chiria. Acum ma pun sa dorm in patul meu inchiriat, in apartamentul meu inchiriat si incerc sa imi dau seama cum sa fac rost de bani sa imi cumpar o casa. Vise placute!